

tor med de konsekvenser, at det gamle grundprincip for dansk sundhedspolitik og sygehuspolitik, nemlig ...

Kl. 10:04

Formanden:

Lige et øjeblik. Jeg vil lige sige, at der er medlemmer, der oplyser, at man ikke kan høre, hvad der bliver sagt på talerstolen, fordi der er for meget støj i salen, og jeg beder om, at man giver mulighed for, at ordføreren kan sige, hvad der skal siges, og man kan høre det.

Værsgo, ordfører.

Kl. 10:05

(Ordfører for forespørgerne)

Per Clausen (EL):

Tak for det. Det, som vi altså har set i de senere år, er en udvikling, som går i retning af, at det grundlæggende princip, som har været fremherskende i dansk sygehuspolitik og sundhedspolitik, nemlig at der skal være gratis og lige adgang, i virkelighedens verden er ved at forsvinde. Det er en udvikling, som er tiltagende, og som også vil fortsætte i de kommende år, hvis der ikke bliver grebet ind over for det. Vi ved jo godt, at det sådan set også er et led i regeringens ideologiske korstog, forstået på den måde, at Venstres chefilead, beskæftigelsesministeren, jo har gjort det helt klart, at man gennemfører en liberal politik med små skridt. Langsomt, men sikkert udhuler man de eksisterende velfærdssystemer for at erstatte dem med en privatisering.

Baggrunden for at få den her forespørgselsdebat er altså, at vi fra Enhedslistens side først og fremmest synes, at den udvikling skal stoppes, og at det mindste, man kan forlange, vel er, at vi har en åben demokratisk debat om det, sådan at folk kan blive opmærksomme på, hvad der sker.

Kl. 10:06

Formanden:

Så er det ministeren for sundhed og forebyggelse med besvarelsen.

Kl. 10:06

Besvarelse

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Indledningsvis vil jeg gerne takke Enhedslisten for denne anledning til at redegøre for regeringens visioner for det danske sundhedsvæsen. Særlig skal jeg takke for muligheden for at gøre rede for regeringens intentioner med det udvidede frie sygehusvalg, for indførelsen af det ud-

videde frie sygehusvalg er ét konkret eksempel, som på glimrende vis illustrerer den grundlæggende forskel, der er mellem regeringens og Enhedslistens opfattelse af, hvordan fremtidens sygehusvæsen bør indrettes.

Enhedslisten har ved utallige lejligheder argumenteret med, at det udvidede frie valg er et første skridt mod et forsikringsdanmark, hvor de offentligt ansatte læger og sygeplejersker flygter fra det offentlige til de private sygehuse, hvor pengene fra den offentlige sektor forsvinder over i den private sektor, og hvor den frie og lige adgang afskaffes og befolkningen opdeles i et A- og et B-hold. Jeg må indrømme, at jeg har meget svært ved at forstå disse skræmmekampanjer og dommedagsprofetier, af flere grunde:

For det første er det, fordi det udvidede frie sygehusvalg netop er den væsentlige patientretfærdighed, som bidrager til lige og gratis adgang til behandling. Patienterne får uanset social status og uanset privat forsikring adgang til at lade sig behandle på et privathospital, hvis ventetiden på de offentlige hospitaler er længere end 1 måned. Det udvidede frie sygehusvalg gælder netop ikke bare direktøren eller hende med den private forsikring, det gælder også førtidspensionisten og den enlige mor. De ca. 150.000 patienter, der siden sommeren 2002 har benyttet det frie sygehusvalg og gratis har ladet sig behandle på et privathospital, er patienter, som alternativt skulle have ventet længere på at blive behandlet på et offentligt sygehus – patienter, som uden det udvidede frie sygehusvalg kun ville have haft mulighed for at springe køen over, hvis de havde haft privatøkonomien i orden. Jeg mener med andre ord, at det udvidede frie sygehusvalg netop medvirker til at undgå en opdeling af befolkningen i et A- og et B-hold.

For det andet er det, fordi Enhedslistens argumentation bygger på den præmis, at det ikke er indholdet af ydelsen, nemlig selve behandlingen, men derimod leverandøren heraf, der har betydning, eller endnu mere specifikt, hvorvidt leverandøren er offentlig eller privat. Fokus for Enhedslisten er således ikke patienten, der uden det udvidede frie sygehusvalg skulle vente på en behandling, men derimod leverandøren af sundhedsydelsen. Her er regeringen lodret uenig: Den frie og lige adgang til sygehusvæsenet sikres gennem den kollektive finansiering over skatterne. Om sundhedsvæsenets ydelser leveres af private eller offentlige, ændrer ikke ved dette princip.